

Збірка поезії

Ярослав Брунько

"Міняйтесь, люди!"

Що таке це ваше "розуміти"?
Коли людство любить хейтети усіх.
Що в такому випадку, Господи, робити?
Яку емоцію використовувати: гнів чи сміх?
Іноді соціум не розуміє тих,
Хто хоче дати їм поняття "доброта",
Проте, людям реально байдуже на них,
Ба більше, вони використовують поняття: "сліпота"...
Ніхто не бачить вчинків героїчних,
Лише критика та неповага всюди,
Суспільство дивиться лише на все трагічне,
А я скажу їм: "міняйтесь, люди!"

"Моя красива Батьківщина!"

Україно моя — не лише на мапі слово,
Ти в серці пульсуєш, мов правда жива.
У полі пшениці, у небі ранковім,
У пісні, що мати співала сповна.

Ти в подиху вітру над тихим Дніпром,
У кронах калини, в журбі й доброті.
У слові простому, але золотому,
Що предки лишили на вічні віки.

Ти — шлях козацький, що потом окроплений,
Ти — волі криця і віри вогонь.
Тебе не зламали ні ніч, ні кайдани,
Ні темна навала, ні зрадницький стогін.

Стояла ти гордо — розп'ята, але жива,
І з попелу знову зростала у світ.
Твоя незалежність — не дата, не слова,
А вибір щоденний і правди політ.

У селах і містах — одне серцебиття,
В окопі й класі, в лікарні й дворі.

За тебе ідуть у безсмертя життя,
Щоб діти сміялись у вільній порі.

Ти — в сльозах матері, що сина чекає,
У листі солдата, в мовчанні ночей.
У кожній молитві, що не замовкає,
У світлі свічок і в теплі очей.

Але ти і сміх — молодий і дзвінкий,
І мрії, що небо торкають крилом.
Ти — правда, що йде проти темряви сміло,
Ти — світло, що виростало з болю й злом.

Україно моя, ти не жертва — ти сила,
Ти воля, що в крові, у пісні, в строю.
Ти вистоїш, бо завжди вміла
Народжувати світло крізь лють і війну.

І прийде той ранок — без вибухів, страху,
Де тиша не рве, а лікує серця.
Над вільною землею, ясною без жаху,
Зійде твоє сонце — навіки, до кінця.

Бо ти — не лише моя Батьківщина,
Ти — вибір, любов і мій красивий будинок.
Україна — ти моя Батьківщина єдина.
І я радий писати для тебе! Це для мене потужний вчинок!

"Моя присяга серця..."

В моїх думках — не спокій, а тривога
За кожен дім, за кожне немовля.
Я знаю, що терниста ця дорога,
Та кличуть мрії і свята земля.

Я хочу стати тим, хто не зламає,
Хто в очі гляне чесно і прямо.
Хто біль в країні кожний відчуває,
І йде вперед крізь бурі та шторми.

Я мрію бачити державу вільну й сильну,
Де справедливість — то не просто звук.

Де кожне право — справжнє і незмінне,
І де не знають горя і розлук.

Не заради слави, крісла чи трибуни —
Я прагну змін, щоб розцвіли міста.
Щоб молодість і досвід, наче струни,
Сплелись в акорд, де правда і мета.

Я вірю в день, коли на схилах Дніпра
Побачу світ без сліз і без війни.
Стати Президентом України — це не тільки гра,
Це борг мій перед майбутнім і людьми.

"Сивий велетень"

За сизими туманами віків,
Де небо п'є водицю із долонь,
Тече Дніпро між вільних берегів —
Живий і негасимий, як вогонь.

Він пам'ятає гомін козаків,
І гуркіт хвиль, і тихий шепіт верб,
Як він крізь скелі дикі гомонів,
Гартуючи наш дух і волі герб.
Дзеркальна гладь — мов вишита парча,
Де сонце розсипає бурштини,
А в глибині — терпіння і печаль,
І мрії про щасливі, світлі дні.

Ти, батьку наш, величний і святий,
З'єднав серця від краю і до краю.
В твоїх очах — спокійний і міцний —
Весь обрій України оживає.

Реви, Дніпре, неси свої пісні,
Хай чує світ твій негасимий клич!
Ти — символ віри в кожному човні,
Ти — світло, що пронизує всю ніч.

"Малюнок сонцем"

Тут небо вмивається в чистій росі,
Де сонях до сонця підняв своє чоло.

Вся ніжність землі у ранковій красі,
І степ, що розлігся безмежно навколо.

Тут пахне чебрець і полин гіркуватий,
І вишня схилилась до самого вікна.
Цю землю не можна собі вибирати —
Вона, наче мати, у світі одна.

"Молитва за землю невмирущу"

На мапі світу — серце, сонячне і тепле,
Де кожна стежка — пам'яті сувій.
Тут небо розлилося, мов бездонне стебло,
Над золотом розбурханих полів.
Це Україна — з рос і з молитов,
Із гіркоти долину й солодкуватих мрій,
Де в кожній краплі — не здана любов,
І в кожному подиху — життя незримий бій.

Ми виткані із пісні, що летіла понад ставом,
Із того слова, що палило, як вогонь.
Нас гартували не почесі, не слава,
А сіль землі і грубість мозолистих долонь.
Ми пам'ятаємо, як падали мости,
Як чорний крук кружляв над рідною стернею,
Та ми навчилися крізь темряву іти,
Тримаючись за небо власною душею.

Сьогодні ти — не просто краєвид із книги,
Ти — сталь, що витримає будь-який удар.
В твоїх очах розплавившись криги,
В твоїх руках — свободи чистий дар.
Ти різна: в кожній хаті, в кожному місті —
Від Карпатських верховин до хвиль Дніпра,
В калиновім, запеклім, гордім намисті,
Ти — та, що вижила, бо сповнена добра.

Нехай твої сади цвітуть під мирним сонцем,
Хай не лякає тишу гуркіт зла.
Дивися впевнено в своє майбутнє віконце,
Бо ти, кохана, вже себе знайшла.
Ти в кожному слові, що дитина промовляє,

В кожному зерні, що лягає у ріллю.
Твоя зоря ніколи не згасає,
Бо я тебе понад життя люблю.

Живи, моя єдина, в силі і у правді,
Хай голос твій лунає між світів.
Вчорашні рани заживуть в надії й розраді,
На многії літа, на тисячі віків.
Бо поки б'ється серце, поки диха груди,
Поки стоїть Дніпро — незламний і живий,
Ми будемо з тобою.
Ми — твої люди.
Твій нездоланний дух, великий і святий.

"Золотий зеніт"

Добре бути молодим, коли весь світ — як сад,
Де кожен ранок дихає надією і цвітом,
Коли не знаєш ще ні втрат, ні перешкод, ні звад,
А серце повниться гарячим, щирим літом.

Дороги стеляться, мов стрічки, в невідоме,
І кожна помилка — лише цікавий крок.
Ще не лягає на плече життєва втома,
І не лякає плин невблаганних сорок.

Тоді і небо вище, і зірки ясніші,
А мрії — наче птахи, що не знають меж,
В душі лунають найсміливіші вірші.
Це час, коли ти всупереч вітрам ідеш,
Бо знаєш: сила є, і миті найцінніші —
Ті, в котрих ти себе у цім житті знайдеш.

"Мовчазні вчителі"

У кожного з них є свій голос і доля:
У лева — велична, у мишки — мала.
Комусь — океану нестримна воля,
А комусь — трішки людського тепла.

Поглянь у котячі замріяні очі —
Там відблиск магії й тиха ніч.
Вони розуміють, що серце хоче,

Коли підійдуть до тебе впритул, пліч-о-пліч.

А пес — то вірність, яку не купити,
Він чекає приходу твого щодня.
Він вміє просто і щиро любити,
Мов найрідніша у світі рідня.

В лісах заховались прудкі оленята,
В полях золотистих співають пташки.
Світ цей живий — і великий, і затятий,
Де в кожній істоті — природи стежки.

Ми з ними однієї крові й коріння,
Ми ділимо дім цей — тендітну Землю.
Хай наше людське, черстве покоління
Почує їх мову, далеку й таємну.

Берегти їх — це значить себе зберегти,
Вклонитись життю у найменшій комасі.
Бо ми у цім всесвіті — просто брати,
Що разом ідуть у невпинному часі.

"Рідна мати"

Зігріває світ твоя любов тиха,
Мов промінь сонця в ранковій імлі.
Рідна мати — серця мого втіха,
Ти — мій оберіг на життєвій землі.
Твої руки — ніжні, теплі крила,
В них спокій, сила і доброта.
Ти мене від болю берегла й вчила
Вірити в світло, в себе, в життя.
Твій голос — пісня, що душу лікує,
Твій погляд — пристань серед тривоги.
Рідна мати, хай доля дарує
Тобі лиш радість і Божий порог.
За кожну ніч без сну, за молитву щирю,
За серце, сповнене тепла,
Я дякую тобі за цілий світ і віру —
Моя рідна мати, ти в мене одна!

"Спи, моя земле"

Засинай, моя рідна, під небом високим і синім,
Де зорі розсипав Господь, як святе зерно.
Я вкрию тебе солов'їним співом і димом
Тих вогнищ, що гріють серця, коли навкруги темно.
Спи, моя ненько, втомлена болем і славою,
Хай сниться тобі, як колосся цілує вітри,
Як ранок встає над Дніпром золотою загравою,
І мир розливається тишею з круч і гори.

Приспів: Люлі, люлі, серце моє, Україно,
Хай янгол твій вірний з плеча не знімає руки.
Ти — нерозквітла ще вповні червона калина,
Що проросла крізь вогонь і крізь довгі віки.

А ви, мої соколи, лицарі світла й розради,
Що тримаєте небо на стомлених дужих плечах,
Засніть бодай на хвилину у затінку саду,
Де пам'ять дитинства змиває і втому, і жах.
Нехай вам насниться не гуркіт заліза й металу,
А тепла долоня матері і батьків поріг,
І дівчина та, що чекати повік не втомлялась,
І стежка в споришах, дорожка за тисячу доріг.

Спіть, мої рідні, під шепіт старого стожару,
Поки місяць висвічує шлях крізь густий полин.
Ваш сон бережуть побратими і предків чари,
І кожна молитва, що лине у синю глибінь.
Бо завтра настане світанок — ясний і прозорий,
Де кожен з вас вернеться в дім, де чекають і ждуть,
Де зникнуть навіки загарбницькі тіні і гори,
А квіти на згарищах дивним розмаєм цвітуть.

Приспів: Люлі, люлі, серце моє, Україно,
Хай янгол твій вірний з плеча не знімає руки.
Ти — нерозквітла ще вповні червона калина,
Що проросла крізь вогонь і крізь довгі віки.

Спи, моя земле. Спіть, мої вірні солдати.
Ніч затихає, схиливши чоло до колін.
Ми будемо вічно цей спокій і мир вартувати,
Поки над світом лунає наш волі передзвін.

Засинай, Україно... Вже сонце готує проміння,
Щоб вмити обличчя твоє у ранковій росі.
Ми — твоє коріння, ми — твоє вічне насіння,
Що зійде весною в безсмертній і чистій красі.

Цикл віршів: "Воїни світла"

Перший вірш

Вони ідуть крізь темряву і грім,
Де страх тремтить під чоботом солдата.
Вони несуть світанок за плечима,
Де воля — не обіцянка, а плата.

Їх погляд — гострий, наче край меча,
У серці — дім, дитинство і калина.
За кожним кроком — тиша мовчазна,
Бо за спиною — вся моя країна.

Вони не про війну — вони про світ,
Про хліб і сміх, про небо без тривоги.
І навіть там, де чорний зойк летить,
Вони стають світлом на дорозі.

Коли земля стогне від біди,
І ніч здається довшою за вік —
Вони стоять. Вони — не відступили.
Вони — це щит, надія і наш безмежний крик.

І хай не кожен повернеться з бою,
Та кожен — в серці нації живе.
Бо воїни світла йдуть за собою
Те сонце, що країну збереже.

Другий вірш

Там, де ніч розриває залізо і дим,
Де земля під ногами здригається,
Ви стоїте щитом — золотим і міцним,
І об вас вороги розбиваються.

Ви не просто солдати в піксельній броні,
Ви — пророцтва живого причастя.
Ваші душі гартовані в лютім вогні,

Щоб виборити спокій і щастя.

В кожному погляді — воля, в долонях — життя,
В кожному серці — молитва матері.
Ви йдете вперед крізь палке небуття,
Щоб сказати: "Я скоро вернуся".

Хай залізо минає, хай янгол крилом
Ваші спини в бою закриває.
Ви є Світлом, що бореться з темним злом,
А Світло — воно не вмирає!

Ми вклоняємось низько за кожен світанок,
За тишу, що в наших оселях панує.
Ви — лицарі духу, ви — сонця соратник,
Ваш подвиг історію світу гартує.

Третій вірш у жанрі щаслива поезія

Всміхнулось сонце в чистім небокраї,
І тиша розлилася, мов ріка.
Вже не свистить, не б'є і не карає —
Лиш теплий вітер колоски торка.

Ідуть герої — стомлені, та світлі,
З очей спадає напруга війни.
Усмішки їхні, наче перші квіти,
Пробилися крізь кригу борозни.

В руках не зброя — яблука і трави,
В очах — відблиск вечірньої зорі.
Скінчились дні тривоги і розправи,
Співають діти в кожному дворі.

Крокують воїни — любові вартові,
Їх вдома ждуть обійми і пороги.
І квіти стеляться, яскраві й живі,
Під ноги переможцям дорогої.

Бо Світло — це не тільки блиск металу,
Це сміх дитячий, спокій у вікні.
Це та весна, що ми так довго ждали,

В якій немає місця для борні.

Четвертий вірш

Посеред бурі, холоду і втоми,
Де кожен крок — це іспит на межі,
Ви бережете шлях до свого дому,
Тримаючи майбутнє на ножі.

Але не сталь є вашою снагою,
Не лютя запекла в гуркоті гармат, —
А світло те, що взяли із собою
З дитячих снів і материнських хат.

Воно горить у кожному окопі,
У кожному слові: "Рідна, я живий".
Це світло правди, знане у Європі,
Це дух козацький, вічно молодий.

Ви — воїни, що шиють ранок небом,
Латаючи пробиті блоки днів.
Нам більшого від вас в житті не треба,
Ніж бачити, як ворог відступив.

Вертайтеся. Ми вікна повідмиєм,
Щоб сонце зазирнуло у серця.
Ви — наша віра, втілена у дії,
Ви — Світло, що не матиме кінця.

П'ятий вірш

Коли на обрії наповзає дим
І небо стає попелясто-сірим,
Ви постаєте строем вогняним,
Озброєні відвагою і вірою.

Ви — Воїни, що вийшли із легенд,
Хоч на плечах — потерта кераміка.
Ваш кожен крок — це волі прецедент,
Ваш кожен бій — життя нова республіка.

Не просто сталь тримаєте в руках,
А сонячне проміння перемоги.

Ви нищите запеклий, давній страх,
Стираючи пільму з нашої дороги.

У ваших жилах — правда золота,
В очах — відбитки мирного майбутнього.
За вами — рідна хата і свята
Любов до краю, вічного й могутнього.

Нехай же Світло, що ви несете,
Для ворога стає мечем караючим,
А нам — посіє щастя золоте,
Над Україною незгасно сяючи!

Шостий вірш

Коли небо над нами стає свинцевим і тугим,
І здається, що ніч затягнулася на віки,
Ви виходите в поле — наперекір ворогам,
Стискаючи правду в міцні та надійні руки.

Це не магія, ні. Це ваша залізна воля,
Це кава в окопі, це тихий шепіт: "Прикрий".
Ви — ті, хто мінєє хід української долі,
Хай навіть навколо — вогню несамовитий вир.

Приспів: Воїни світла — в пікселі, не в латах,
З поглядом спокійним, що ріже пільму.
Ви вчите планету, як треба стояти,
І як не віддати свій дім нікому й нічому.

Ваше світло горить у кожному влучному пострілі,
У кожній дитині, що спокійно заснула вночі.
Ви пишете літопис на кожному блокпості,
Віддавши за спокій наш власні ключі.

Ми знаємо точно: темрява завжди здається,
Коли на шляху в неї станете саме Ви.
Бо Світло — це серце, яке за Україну б'ється,
Допоки ми вільні, допоки ми всі — живі!

Сьомий вірш

Не з легенд сивочолих, не з книг про далекі світи,

Ви прийшли з-за верстатів, з офісів, з-за керма.
Щоб собою закрити розбомблені наші мости
І сказати пітьмі, що влади у неї нема.

Ваш піксель — це броня, гаптована сонцем і пилом,
Ваш голос — це грім, що над степом широким луна.
Ви стали для нації нашим єдиним вітрилом,
Коли розхитала цей світ божевільна війна.

Ви — воїни світла, що бачать у темряві ціль,
Де кожна ракета — це шрам на душі вольовій.
Ви вчите нас жити, тамуючи розпач і біль,
І вірити в ранок, що буде святий і живий.

Хай кулі минають, хай серце лишається кремінь,
Хай янгол рахує за вами безпечні кроки.
Ви — світло, що б'є крізь віків непроглядну темінь,
Ви — гордість країни на всі незабутні роки!

"Світло Пророка"

Над Дніпром, де кручі вмиті небом,
Де туман лягає на степи,
Він ішов, ведений власним щемом,
Крізь терни, крізь мури і снопи.
Не в шовках рождався — у неволі,
Де кріпацька доля, як полин,
Він писав про волю на роздоллі,
України вірний, грішний син.
Його слово — то не просто рима,
То вогонь, що палить кайдани,
То молитва щира і незрима,
Що вела народ крізь чорні сни.
В казематах, в оренбурзькій краї,
Де пісок і вітер-суховій,
Він малював вербичку, що зростає,
Як символ віри в край далекий свій.
Чи чуєш, брате, як гуде Ревучий?
То не вода — то голос Кобзаря!
Він споглядає нас із тої кручі,
Де вже зійшла замучена зоря.
Він бачить біль, і бачить нашу силу,

Як ми стоїмо в заграві пожеж,
Він не пішов назавжди у могилу —
Він в кожному серці, що не має меж.
О Боже мій, яка ж то мука жити,
Коли душа у вирій так летить,
А мусиш тільки "панщину робити"
І в "захалавних книжечках" мовчить...
Та він не змовк. Лишилися пророцтва,
Які сьогодні б'ють, немов набат,
Проти брехні, проти чужого потства,
Проти кайданів і залізних ґрат.
Покладемо ж на сповідь "Кобзареві"
Свої надії, втому і жалі.
Він — корінь наш у віковому дереві,
Він — найсвітліший геній на землі.
Нехай Дніпро несе його вітання,
Нехай сади вишневі знов цвітуть,
Бо з нами він — від рання до смеркання,
Вказуючи чесну й вільну путь.

"Степова легенда"

Присвячую цей вірш для героїв нашої держави — козакам, які прославляли нашу країну на міжнародній арені у свій героїчний час

Там, де обрій згорає у сонячних теплих долонях,
Де вигойдуює ковила сріблясті, густі сні,
Пролітають віки на прудких і нестримних конях,
Залишаючи в небі відлуння старої струни.
То не вітер шумить — то козацька вигулює доля,
Що не знала кайданів, не гнула в неволі колін.
В їхніх жилах текла не вода, а розпечена воля,
І над степом лунав не набат, а вогненний передзвін.
Гартували залізо в молитві і в лютому герці,
Мали небо за дах, а за ліжко — полин-траву.
Кожен ніс Україну у самому центрі серця,
Як ікону пречисту, як віру свою живу.
Вигравали шаблі, розсікаючи морок і втому,
І лилася відвага, мов мед, у глибокі чаші.
Вони йшли до кінця, щоб ніколи і жодному злому
Не віддати на поталу вільні простори наші.
І хоч час проминає, та дух не згорає у попелі,
Він пульсує в думках, він іскрить у дитячих очах.

Ми чуємо їх у кожному впевненому кроці,
У кожному слові, що нищить зневіру і страх.
Бо козацтво — не тільки шлик чи старечне минуле,
Це та сила, що тримає сьогодні наші світи.
Ми — коріння того, що в віках не заснуло,
Нам цю славу крізь терни до сонця нести.

"Світанок незламного сонця" у жанрі "щаслива поезія"

Там, де небо торкається жовтих полів,
Де вітер шепоче пісні ковилові,
Народжується ранок — без зайвих жалів,
У чистій, прозорій, безмежній любові.

Ми бачили тіні, ми знали туман,
Та серце тримає свій ритм незрадливо.
Бо кожен рубчик від колишніх ран —
Це лінія сили, що робить нас дивом.

Тут радість — не слабкість, а вища мета.
Вона у горнятку духмяної кави,
У тому, як квітне вишнева гілля,
Й як діти сміються посеред забави.

Ми сіємо світло в розриту ріллю,
Ми віримо в мир, як у власне дихання.
Я кожну хвилину цю щиро люблю —
За силу надії, за мить сподівання.

Дивися: Україна стоїть у вогні...
Але не пожежі, а сонця у грудях.
Ми перемогли у найважчі дні,
Бо втримали Бога і радість у людях.

"Луна Залізних Плавнів"

Не вщухне в жилах кров, що співає степом,
Не згасне іскра, що їй нам сіяв Січ.
У кожній дії, у найменшій жесті, небом
Відлунює давно забутий клич.

Ми не ходили в бій з шаблюкою в руці,
Не палили багаття на дніпровських кручах.

Та ген спалахує у кожному молодці
Та сила волі, що не знає мук.

Ось дрон летить — неначе птах із давніх літ,
Що вість приносить, чи розвідку веде.
У ньому — мудрість, що пройшла крізь тисячі літ,
І прадідівський дух, що з нами йде.

У кожній вишиванці, що квітне на плечах,
Не просто нитка, а захитий оберіг.
Молитва матері, що вбереже в ночах,
Й козацький шлях, що нас до щастя вів.

Ми не мечі куємо, а єднаєм душі,
Ми не гартуєм сталь, а гартуємо серця.
І в цій єдності — ніхто нас не порушить,
Бо в нас живе Луна Залізних Плавнів до кінця.

Ми — спадкоємці волі, неба і землі,
І кожен крок — то продовження легенди.
Хай знає світ: ми не зігнемося ні,
Допоки ця Луна у душах буде.

"Мирна Україна"

Над нивами вільними небо безкрає,
Де синь розливається в золоті нив.
Там жайвір про мирну весну виспівує,
Щоб кожен у спокої й радості жив.

Сади зацвітають біленьким дурманом,
І ріки спокійно несуть свої сни.
Ми стали єдиним, міцним океаном,
Дочекавшись своєї, святої весни.

Не свищать ракети, не плачуть заграви,
Лиш шепіт пшениці та сміх дітлахів.
Ми світла держава, ми нація слави,
Здобули свій дім серед вільних шляхів.

Хай сонце сіяє над кожними порогами,
І пісня українська летить за моря.

Ми йшли непростими, але чесними дорогами,
І світить нам мирна, яскрава зоря!

"Ключ до незвіданих світів"

Між паперових стін, у тиші кабінетів,
Де час спиняє свій невтомний біг,
Живуть думки пророків і поетів,
Зібравшись під сузір'ям давніх книг.

Вона стоїть — смиренна і велична,
Чекає доторку невпевнених долонь.
У кожному слові — істина одвічна,
У кожному рядку — мудрості вогонь.

Відкриєш першу сторінку — і раптом
Зникає стіна, розквітає весна...
Ти мчиш океаном під білим азартом,
Чи п'єш таємниці із келиха сна.

Тут лицар в обладунках б'ється за правду,
Тут зорі шепочуть про вічну любов.
Книга дарує не просто пораду —
Вона відкриває життя знов і знов.

Це міст крізь століття, це компас у морі,
Це голос, що чути крізь гуркіт віків.
У ній — наші злети, і радості, й горі,
І сила неказаних досі думок і слів.

Тож бережіть цей скарб, ці сторінки пророчі,
Бо поки ми читаємо книжки —
У нас палають спрагли, вільні очі,
І ми крокуємо впевнено в роки.

"Світло у долонях" у жанрі щаслива поезія

Світанок вмився кавою і склом,
Розсипав іскри в росах на траві.
Наповнив день очікуваним теплом,
Щоб плани всі здійснились живі.

Немає "потім", є лише "тепер",

Де кожен подих — наче перший зліт.
Весь смуток в серці лагідно помер,
Лишивши тільки кольоровий світ.

Відкрий долоні — там пульсує літо,
Навіть якщо за вікнами туман.
Ми створені, щоб радісно світити,
Розвіявши тривоги і обман.

Усмішка ранку — це найвища правда,
Вона лікує, наче теплий чай.
Не бійся жити сонячно і справдно,
Своє щасливе "завтра" вже стрічай!

На перехресті вічності

На берегах сивого, мудрого Дніпра,
Де скіфська стежка в травах пролягла,
Звелася Київська держава, мов зоря,
І княжа мудрість в собори проросла.

Та небо затягли ординські хмари,
Потоптані конем святі поля...
Але крізь попіл, крізь вогні й удари
Зродилася козацька вже земля.

Там, за порогами, де воля — то закон,
Лунав бунчук і шаблі дикий свист.
Сурмив у ріг Хмельницький та Сірко,
Карбуючи в степу свободи зміст.

Були віки мовчання і неволі,
Коли ламали мову, мов крило.
Та в Кобзаревім щирім, вічнім слові
Пророче світло віри ожило.

Через УНР, крізь болі та майдани,
Крізь голод, війни, крізь залізні дні,
Ми розірвали вікові кайдани,
Гартовані у власному вогні.

Сьогодні знов стоїмо на сторожі,

За кожен колос, за дитячий сміх.
Ми — правнуки князів, ми — духом схожі,
І правди нашої не подолає гріх.

"Тарас Шевченко" у жанрі щаслива поезія

Там, де Канівські гори цілують Дніпро,
Де вітер розчісує коси верби,
Не тільки печаль проростала й добро,
А сонце вставало над краєм журби.

Він бачив у кріпацькій хаті — весну,
В очах матерів — нескінченну любов.
Крізь холод заслання і тьму навісню
Він вірив, що ранок повернеться знов.

Він малював не тільки ґрати,
А яблуні в білому мареві сну.
Він вчив нас: не варто життя марнувати,
Плекайте у серці свою вишину.

Бо кожне слово його, як надія,
Що б'є джерелом із сухої землі.
"Садок вишневий..." — це не просто мрія,
Це дім, де зникають і болі, й жалі.

Не плач, Кобзарю, подивись навкруги:
Твій сад розцвів, і птахи співають.
Розпалися пута, розтанули сніги,
Твої правнуки вільні, вони вже літають!

Ми діти твого невмирущого слова,
Ми світло, що ти розпалив у пільмі.
Звучить солов'їна, велична розмова,
І ми не самотні у цій великій сім'ї.

Сьогодні не сльози — а чиста усмішка,
Бо шлях твій був світлом, хоч терни кололи.
Життя — це не важка і виснажлива книжка,
А пісня, що не замовкає ніколи.

Спочивай же у мирі, в теплі та любові,

Над вільним Дніпром, під небесним вінцем.
Твій "Заповіт" — не про смерть, не про крові,
Він про те, як ставати щасливим творцем.

"Люблю це життя" у жанрі щаслива поезія

Я люблю це життя за ранкову росу,
За пташиний мотив у старому саду,
За кожну хвилину, за чисту красу,
Яку в повсякденних дрібницях знайду.

Люблю за усмішку, що гріє серця,
За вітер, що вільно лоскоче щоку,
За те, що дорозі немає кінця,
За силу надії, ясну і палку.

Хай небо синіє, хай сонце встає,
Даруючи світлу і радісну мить.
Я дякую долі за те, що я є,
За право любити і просто за жить!

У кожному кроці — натхнення прилив,
У кожному погляді — диво святе.
Я щастя своє у душі розчинив,
Бо вірю у мирне, пахуче й золоте!

"Улюблений костюм"

У шафі є речі різні, я знаю,
Та цей свій костюм я найчастіше вдягаю.
Він просто зелений — як ліс чи трава,
Він дарує спокій, в ньому легка голова.

Не прагну я блиску чи зайвих прикрас,
Мені в нім комфортно у будь-який час.
Зручні рукави, м'який колір такий —
Він став мені рідним, хоч зовні простий.

Коли я у ньому, на серці тепліше,
Усмішка щира стає ще ясніша.
Люблю цей відтінок за лагідний тон,
Бо цей мій костюм — мій затишний сон.

"Весна, що дихає життям"

Ще вчора сонний ліс дрімав під ковдрою зі снігу,
І вітер крижаний співав холодну колискову,
Та небо скинуло стару, важку свою опіку,
І сонце прочинило двері в казку кольорову.

Струмки малі, мов діти, вибігли на волю,
Розмивши кригу, що стискала береги.
Земля зітхнула глибоко, відчувши власну долю,
І скинула з плечей зимові, білі ланцюги.

Дивись: з-під листя сухого, мов іскра надії,
Пробився першоцвіт — небес посланець голубий.
Він перший розповів про всі таємні мрії,
Про те, що світ прокинувся, величний і живий.

А далі — грім! Але не той, що серце крає,
А той, що очищає повітря золоте.
Сади у білих сукнях, мов наречені в гаї,
Чекають, поки сонце крізь хмари проросте.

Там бджоли вже ведуть свій танець нескінченний,
Над яблуневим цвітом гуде солодкий спів.
Весь світ, немов художник, пензель взяв натхненний,
І тисячі відтінків на полотно розлив.

Весна — це не пора, це стан душі людської,
Коли любов у серці, мов паросток, росте.
Це свято чистоти, свободи і спокою,
Де все земне й просте — насправді є святе.

Хай кожна гілка в лісі, кожна квітка в полі
Тобі нагадає про сили джерело.
Весна прийшла, щоб дати крила нашій волі,
І розтопити в душах все те, що замерзло.

"Рецепт сонячного ранку" у жанрі щасливої поезії

У горнятку неба — крапля молока,
Сонце розлилося золотом по стінах.
Доля сьогодні — лагідна й м'яка,
Ніби теплий котик на твоїх колінах.

Слухай, як шепоче спокій у вікно,
Як смакує ранок медом і корицею.
Щастя — не майбутнє, ось воно, воно!
Сяє у долонях білою синицею.

Кожен вдих — як диво, кожен крок — весна,
Навіть якщо осінь стукає у шибку.
Щастя — це не риса, це тонка струна,
Що звучить у серці лагідно і швидко.

Усміхнися світу — й світ тобі віддасть
Сотні кольорів, що ти не помічав.
Жити — це мистецтво, жити — це пристрасть,
Найгучніша пісня серед всіх причалів.

"Перемога світла" у жанрі щаслива поезія

Буває, ранок дихає туманом,
І день здається важчим за свинець.
Коли старе ятрить глибоку рану,
А думка шепче: "Це уже кінець".
Але у цьому затінку німому,
Де холод обіймає за плече,
Я раптом згадую про шлях додому
І те, як в жилах теплий струм тече.
Це не втеча у вигадані мрії,
Це вибір — бачити, як сонце п'є росу.
У кожній дрібці, що серце гріє,
Я відчуваю істинну красу.
В горнятку кави, що парує ніжно,
У випадковій усмішці в юрбі,
У тому, як весна, нестримна й сніжна,
Дарує право бути "тут" собі.
Ми сильні тим, що вміємо прощати
Свої падіння, втому і жалі.
Ми вчимося заново літати,
Тримаючись міцно за край землі.
Бо щастя — це не відсутність болю,
А здатність прорости крізь камінь і пісок,
Писати власну, не чужую долю
І робити впевнений, живий і світлий крок.
Поглянь на руки — в них тримаєш всесвіт,

Поглянь у дзеркало — там воїн і дитя.
Ми збудували надії перехрестя
На самім вістрі дивного життя.
Нехай за вікном гуркочуть громовиці,
У центрі бурі в нас — ясна затишність.
Ми бережемо світло у зіницях,
Бо в кожному "зараз" квітне наша вічність.
І ось він — ранок. Чистий, як молитва.
Дорога кличе в обійми золоті.
Програна втома. Виграна битва.
Найбільше щастя — просто йти.
Жити. Любити. Дихати. Прощати.
І знати: темрява не має влади там,
Де ми навчилися сонце створювати —
На зло всім віграм і всім вікам!

"Володар Нілу"

Там, де пустеля цілує блакить,
В золоті Сонця країна лежить.
Високо в небі сокіл ширяє —
Гор-фараон свій народ споглядає.

Він не людина — він бог на землі,
Скарби незлічені в нього в столі.
На голові його — пшент двоколірний,
Символ єднання держав непохитний.

Смугастий неміс волосся ховає,
Штучна борідка на сонці палає.
В руках він тримає жезл і ціп,
Щоб кожен в державі мав спокій і хліб.

Він каже до річки: "Ніле, розлийся!",
"Земле плодюча, зерном налийся!"
Вірять фелахи, вірять жерці —
Доля Єгипту в могутній руці.

З часом підуть вони в зоряні зали,
Там, де їх предки віками чекали.
А піраміди — немов вартові,
Свідчать крізь вічність: "Вони живі!"

"Весняне суцвіття!"

Сьогодні світ вкривається квітками,
Бо березень приніс тепло в долонях.
Хай сонце грає золотими промінцями
У ваших усмішках і на ласкавих скронях.

Бажаю вам, щоб серце не згасало,
Щоб кожен ранок був, як нова пісня.
Щоб щастя у житті було чимало —
І в дні буденні, й у години втішні.

Нехай весна дарує крила для польоту,
А мрії здійснюються легко, наче диво.
Залиште за порогом всю турботу —
Сьогодні сяйте радісно й щасливо!